

Gledališka kritika

Bolj koncert kot predstava

J. Lane, D. Yazbek:
Ženske na robu živčnega
zloma, režija Diego
de Brea, **Mestno
gledališče ljubljansko**,
premiera 25. aprila

ANJA GOLOB

Naslov in osnovno dogajalno linijo dolguje pričujoči musical Almodovarjevemu filmu iz leta 1988, prvemu, ki je režiserju zagotovil širšo prepoznavnost, med ostalimi pa tudi nominacijo za Oskarja za tujejezični film – nagrado, ki jo je Almodovar dejansko prejel šele enajst let kasneje za Vse o moji materi. Če bi bila zadnja premiera te sezone na velikem odru Mestnega **gledališča ljubljanskega** koncert, bi jo dobro odnesla; večino igralcev smo skozi obdobje, kar se je na teh deskah uveljavilo nenapisano pravilo enega musicala na leto, spoznali tudi kot prepričljive pevce, ansambel, ki spremljevalno glasbo izvaja v živo na odru, pa je prav tako ubran in udaren. A ker gre za gledališko uprizoritev, imam (posebej s prvo polovico) nekaj težav.

Dogajanje v njej je namreč ogoljeno do absolutne fragmentarnosti ter je kot tako brez predhodnega poznavanja filmske zgodbe domala nerazumljivo, mestoma učinkuje celo kot pretežno moteč povezovalni tekst med enim in drugim songom. Uvodna koreografija je predolga, kar zavre ekspozicijsko napetost. Odpeti deli pridejo zato v nadaljevanju še toliko bolj do izraza, zaradi česar se neenotnost pogloblja, čemur slabo odpomore tudi razplastitev "dramskih" delov v hkratno glavno in stransko dogajanje. A poudariti velja, da uspe prav ta tehnika v drugem delu, ki je mnogo boljši od prvega, preusmeriti pozornost nazaj na vsebino, s čimer se ti prizori daljšajo in širijo ter postajajo prepričljivejši.

Režija kakopak nima težav s seksualnimi konotacijami, ob čemer se vendarle vprašam, ali ni izvajanje salv smeha z že kar bolečimi stereotipizacijami (npr. poživinjeni

terorist in vse to nabijanje do konca naivne plavuše itd.) taktika vendarle nekoliko preveč na prvo žogo, posebno ko gre za Almodovarja na začetku njegovega najboljšega obdobja in ne za njegovo letošnjo plehkotnost (Los amantes pasajeros, 2013). Morda je vse to del gledališke predelave, za katero lahko obdolžimo dvojec Lane & Yazbek (če je tako, je najbrž na mestu vprašanje o upravičenosti uvoza tega produkta na **MGL**-jev oder), s precejšnjo režijsko neinventivnostjo in statičnostjo, ki terjata davek v obliki predvidljivosti predvsem v prvem delu, ter s prevladujočo centralno linijo odrskega gibanja pa imata omenjena najbrž manj opraviti.

Oseбно menim, da bodo zbirka bizarnih stranskih likov, premišljeni kostumi, ki dihajo in govorijo špansko, nekaj na sceni puščenih luči, ki najbrž asociirajo (filmsko) snemanje, ter na španske note ubrana glasba za ugledališčenje Almodovarja težko dovolj, sodeč po odzivu premierske publike pa sem v tem prepričanju dokaj osamljena. V uprizoritvi obstajajo dobra, prepričljiva mesta, poleg petja in plesa npr.

tudi povezava z video projekcijami, predvsem pa pride v njej do izraza prepričljivi igralski ansambel **MGL**. Če tu koga posebej izpostavi, verjetno **Jurija Drevenška** v vlogi submisivnega Carlosa, **Primoža Pirnata** kot alfa samca Ivana, **Jano Zupančič**, ki je zelo dobro razumela, kaj od nje zahteva vloga Candele, ter **Jožefa Ropošo** kot prepričljivega Taksista, ki morda najbolj od vseh ponotrnanja značilni duh Almodovarjevih filmov.

*Če bi bila zadnja
premiera te sezone
na velikem
odru Mestnega
gledališča
ljubljanskega
koncert, bi jo
dobro odnesla*

Jana Zupančič, Nika Rozman, Karin Komljanec, Tanja Dimitrievska, Viktorija Bencik Emeršič, Primož Pirnat, Jurij Drevenšek

Page: 11

Reach: 127000

Country: SLOVENIA

Size: 416 cm2

2 / 2

Tina Potočnik, Jurij Drevenšek